

Arany Júlia

Világszerte Nr. 1

Carole Mortimer

Házhoz szállított karácsony

Caitlin Crews

Sorsfordító éjszaka

Cara Colter

Behavazott karácsony

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Carole Mortimer, 2014 – Vinton Kiadó Kft., 2019

A mű eredeti címe: Billionaire under the Mistletoe (Harlequin Enterprises, Christmas Anthology)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

© Caitlin Crews, 2016 – Vinton Kiadó Kft., 2019

A mű eredeti címe: The Guardian's Virgin Ward (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Várnai Péter

© Cara Colter, 2012 – Vinton Kiadó Kft., 2019

A mű eredeti címe: Snowed in at the Ranch (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Gábor

Nyomtatásban megjelent: az ARANY JÚLIA 48. számában, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-742-5

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Műszaki vezető: Sárai Szabó Mária

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Carole Mortimer

Házhoz szállított karácsony

ELŐHANG

– Úgy vélem, ez egy viszonylag egyszerű és teljesíthető kérdés, vagy nem? Elvégre mégiscsak maga a személyi asszisztensem, és... Most mit nevet?

– Bocsánat. Nem tudtam, hogy nem szabad. Szóval teljesen komolyan gondolja, hogy szervezzem le, és szállíttassam házhoz magának péntekre a karácsonyt?

– Úgy nézek én ki, mint aki tréfálkozik, Sally?

– Nos, nem.

Sophie a megbeszéltnél kicsit korábban ért oda a Hamilton Towerbe, hogy az unokanővérét, Sallyt elvigye ebédelni. Nem számított rá, hogy a főnökségi emeleten, Sally irodája előtt állva akaratlanul is kihallgatja majd Sallynek és Max Hamiltonnak, a cég elnök-vezérigazgatójának a beszélgetését.

Tökéletesen átérezte az unokanővére döbbenetét.

Mégis ki az ördögnek jut eszébe házhoz szállíttatni a karácsonyt?

Mint a mellékelt ábra mutatja, a milliárdos Max Hamiltonnak...

Sophie számára a karácsony mindig is az év legszebb, legünnepeleyesebb időszaka volt, ami elsősorban a hagyományokról szólt. Amikor összejön a család apraja-nagyja, amikor mindenki örömeire előkerülnek a nemzedékről nemzedékre hagyományozott karácsonyfadíszek és egyéb dekorációs kellékek. De Max Hamilton a jelek szerint sosem részesült a karácsony örömeiben.

Sally elmondása alapján Max Hamilton igazi munkamániás volt, ugyanakkor a szórakozást sem vetette meg. Sophie a bulvársajtóból tudta, hogy úgy váltogatja a barátnőit, mint a méretre szabott selyemingeit – naponta, sőt olykor félnaponta.

Ez Sophie-t nem is lepte meg annyira, hiszen látta a férfi képét az újságokban. Max Hamilton magas volt, fekete hajú és nagyon jóképű. Emellett egy nagy cég, a Hamilton Enterprises tulajdonosa. A haja egy kicsit hosszabb, mint ahogy az egy üzletembernél szokás, a szeme zöld, a járomcsontja széles, az arcvonásai markánsak, az ajka érzéki... A fickó valóságos szexszimbólum, ráadásul neki volt a legcsábítóbb hangja, amit Sophie valaha hallott. Különös keveréke a nyerseségnek és a lágyságnak – mintha valaki mézet kent volna szét a smirglin –, pont a megfelelő mennyiségű rekedtes karcossággal.

A témát azonban, amivel a férfi épp előhozakodott, meglehetősen bizarrnak találta.

– Azt hittem, idén is síelni megy, mint eddig minden karácsonykor – jegyezte meg Sally, megértve, hogy a főnöke teljesen komolyan beszél.

– Pontosan így is terveztem, de sajnos az élet közbeszólt. – Max Hamilton felsóhajtott. – A húgomnak meg a férjének családi gondjai vannak, és Janice tegnap este felhívott, hogy a kis Amyvel együtt, aki most múlt ötéves, nálam szeretné tölteni a karácsonyt Angliában. Mit mondhattam volna?

Így azért már némiképp érthetőbb volt a helyzet.

Bár házhoz szállíttatni a karácsonyt továbbra sem tűnt elfogadható ötletnek. Igaz, idén kivételesen Sophie sem családi körben töltötte az ünnepeket. Sally ugyanis a szüleivel együtt Kanadába készült, hogy megismerkedjen a leendő apósával és anyósával. Sophie-t is hívták, hogy tartson velük, de a lány nemet mondott. Szívesebben maradt itthon, már csak azért is, hogy vigyázhasson Henry kandúrra, a rém elkényeztetett, de ugyanakkor végtelenül kedves cicára.

Szóval ha Sophie egyedül készült ünnepelni, annak megvolt az oka, és még véletlenül sem maga akarta így. Max Hamilton esetén viszont nagyon úgy hangzott, mintha a férfi bármit szívesebben csinált volna, semmint a testvérével és a kis unokahúgával karácsonyozzon. Ha úgy vesszük, szép tőle, hogy legalább kész a terveit megváltoztatni, és lemond a kéthetes sítúrájáról – viszont a jelek szerint fogalma sincs arról, hogyan rendezzen emlékezetes karácsonyt a kis családnak.

– Jut eszembe – folytatta Max. – Kellene pár ajándék is azokon felül, amiket már elküldtem

nekik az Egyesült Államokba. Minél több ajándék, hogy Amy és a húgom karácsony reggelén sokáig bíbelődjenek a kicsomagolással.

Hát ez már tényleg túlzás!

Ez az ember tényleg a titkárnőjével akarja megvetetni az ajándékokat a két legközelebbi hozzátartozójának? Amy már elég idős ahhoz, hogy észrevegye a szülők házassági problémáit, és szenvedjen miattuk. Tényleg ennyire nagy teher egy szomorú öt éves kislánynak valami olyasmit vásárolni, amitől felvidul egy kicsit? Micsoda szívtelen alak ez a Max Hamilton!

– Ha jobban meggondolom, kell egy szakácsnő is – tette hozzá elgondolkozva a férfi.

– Szakácsnő? – ismételte elképedve Sally.

– Én nem tudok főzni, és azt hiszem, nem várhatom Janice-től sem, hogy karácsonyi vacsorát készítsen hármunknak. Hiszen mégiscsak vendég lesz a házamban, és van elég baja anélkül is.

– Ugye nem felejtette el, hogy holnapután Kanadába repülök? – emlékeztette a főnökét Sally.

– Nem. Viszont tudom, hogy maga a legrátermettebb személyi titkár széles e világon.

Ó, szóval ha nem megy másként, akkor hízeleg, gondolta megvetően Sophie. Max Hamilton tehát nemcsak szép és gazdag, hanem ráadásként egy gátlástalan manipulátor, legalábbis annak alapján, amit ma előadott. Láthatóan meg volt győződve arról, hogy neki minden alanyi jogon jár, és hogy a férfias sármja a legnagyobb kutyaszorítóból is kiségti.

– Ez igaz, de...

– De?

– Még a világ legrátermettebb személyi titkára sem tudja, hogyan lehet egy nap alatt házhoz szállítani a karácsonyi hangulatot ajándékokostul. Arról már nem is beszélve, hogy a szakácsok, akik ilyenkor egyáltalán hajlandók dolgozni, nyilván rég foglaltak.

– Kell hogy legyenek partiszervizek, cateringes cégek és ügynökségek a hasonló problémák áthidalására – mutatott rá Max Hamilton. – A pénz nem számít, de szentestére, amikor Janice és a kis Amy megérkeznek, mindennek készen kell lennie.

– Egyszerűen sejtellem sincs, hogy hozom én ezt tető alá, hiszen bár szentestéig van még öt nap, de én holnapután elutazom.

Sophie is elgondolkodott rajta, megvalósítható-e mindez egyáltalán. És valahogy még mindig olyan lehangolónak tűnt számára Max Hamilton terve.

A karácsony számára gyermekora óta egyet jelentett a meleg, családi fészekkel és a hagyományokkal. Még azután is, hogy az édesapja autóbalesetben elhunyt. Az édesanyja ragaszkodott a tradíciókhoz, megőrizte és továbbvitte őket, mert ezek is hozzájárultak ahhoz, hogy a kis Sophie túl tudja tenni magát a veszteségen. Talán még nagyobb jelentőséget is nyert az ünnep a családfő halálát követően.

Sőt azután is igyekeztek a lehető legtöbbet kihozni a karácsonyból, hogy Sophie édesanyja négy éve súlyosan megbetegedett. Együtt díszítették fel a lakást, a karácsonyfát, és csomagolták be az ajándékokat. Sophie Sallyvel és a szüleivel karöltve készítette el a karácsonyi vacsorát, és felváltva ünnepeltek hol náluk, hol a nagynénjéék házában.

Az ideai év azonban más volt. Sophie édesanyját ugyanis ebben végleg legyűrte a betegség, így aztán a lány nem bánta nagyon, hogy a nagynénjéék elutaznak, ő pedig magára marad Henryvel, Sally elkényeztetett macskájával. Így legalább lesz ideje gyászolni, és végre jól kisírhatja magát. Szóval őt a körülmények kényszerítették a magányos karácsonyra, ellentétben Max Hamiltonnal, aki inkább síelni utazik, ahelyett hogy a családjával együtt ünnepelne. Persze szórakozásban, jó ételekben és csinos női kísérőkben bizonyára ott sem szenved hiányt. Még csak meg sem kell magát erőltetnie azért, hogy körülzsongják a nők.

Ő a modern Ebenezer Scrooge a *Karácsonyi énekből*, gondolta Sophie. Az a Scrooge, akinek még nem sikerült megértenie a karácsony lényegét.

Bizonyára van még remény, hogy Max Hamilton is megváltozzon, és megtanulja, milyennek is kell lennie a karácsonynak.

– Tapasztalatom szerint pénzzel minden elintézhető – hallotta a férfi hangját odabentről az irodából.

Mintha csak a kimondatlan kérdésemre válaszolt volna, gondolta Sophie.

– Majd meglátom, mit tehetek – felelte Sally.

– Tudtam, hogy magára mindig számíthatok.

– Feltéve, hogy nem feledkezik meg rólam a következő fizetéskor, és jókora bónuszt kapok a szokásos csekkem mellé, amennyiben sikerül nyélbe ütnöm ezt a dolgot. Hé! – kiáltott fel aztán döbbenetben. – Ezt meg miért kaptam?

– Hálából. És mert a szeretet ünnepe közeleg.

– Nos, akkor köszönöm a bizalmat. És ígérem, mindent megteszek a cél érdekében...

Sophie megvárta, míg kattant a főnök irodáját a titkárnőétől elválasztó ajtó zárja, és csak azután lépett be Sally szobájába. Az unokatestvére fülig vörösösen ült az asztalánál.

– Csak azt ne mondd, hogy megcsókolt! – ingatta a fejét rosszállóan Sophie, aki titkon újabb tételt fűzött a Max Hamiltonról vezetett rossztulajdonság-listához: „Túl sokat megenged magának.” Persze talán azért, mert nem fél, hogy Sally félreérti, hiszen az unokanővére boldog menyasszony. Ennek a pasasnak minden jel szerint komoly gondjai vannak a kötődéssel. Már az állandóan váltakozó szeretők is ezt mutatják.

– Hallottad, mivel bízott meg? – kérdezte Sally elgyötörten.

– Nagy vonalakban igen – ismerte el Sophie. – De a csókról sajnos lemaradtam. – És csípőjével nekitámaszkodott az íróasztalnak.

– Csak egy puszi volt, nem igazi csók – mentegetőzött az unokanővére, és már ment is a kabátjáért meg a táskájáért, készen arra, hogy induljanak ebédelni.

– És mondd csak, biztos vagy benne, hogy Josht sem aggasztaná ez a puszi?

A vőlegénye nevének hallatán Sally elmosolyodott, mert önkéntelenül is eszébe villant a nyáron esedékes esküvő.

– Biztos. Én inkább amiatt aggódom, hogy fogok egy nap alatt intézkedni a péntekre leszállítandó karácsony meg a szakácsnő ügyében – csóválta meg a fejét.

A Hamilton Towertől egysaroknyira lévő kis olasz bisztróba ültek be, és Sophie egy idő után azon kapta magát, hogy az unokanővérét nyomasztó feladaton meg az ismeretlen kis Aryn törli a fejét. Nyilvánvaló volt, hogy Max Hamiltonnak sejtelve sincs róla, miként rendezhetne egy feledhetetlenül szép karácsonyt az unokahúgának.

– Elvállalom – jelentette ki eltökélten, miközben a számlájukra vártak a bisztróban.

– De mit? – Sally keze megállt a táskájában, ahol épp a pénztárcája után kotorászott.

– Megszervezem a főnököd pénteki karácsonyát, és megfőzöm nekik a családi vacsorát.

– Ezt komolyan mondd? – Sally szeme tágra nyílt a döbbenettől.

– Persze, miért ne? Hiszen neked most végképp nincs időd semmi ilyesmire, nekem viszont semmi dolgom egészen karácsonyig. És nagyon izgatja a fantáziámat, milyen lehet megrendezni úgy egy karácsonyt, hogy korlátlan mennyiségű pénz áll az ember rendelkezésére. – Ekkor vette észre, hogy az unokatestvére homlokán elmélyültek a ráncok. – Ennyire nem tetszik az ötlet?

– De igen, csak... Szóval eszembe jutott az az eset, ami két éve történt. Nem tudom, meséltem-e neked arról, amikor két éve Cathy barátnőmet javasoltam magam helyett titkárnőnek, hogy helyettesítsen, amíg én szabadságon vagyok... Szegény éppen munkanélküli volt, és nagyon nagy szüksége volt a pénzre.

Sophie eltöprengett, aztán hirtelen felnevetett.

– Ja, igen, ő volt az, aki úgy döntött, kihasználja a helyzetet, és elcsábítja a főnöködet, ugye? Amit Mr. Hamilton igencsak rossz néven vett.

Sally a szemét forgatta.

– Ha csak annyi lett volna a terv, hogy elcsábítsa... De a fejébe vette, hogy elveteti magát Maxszel. Mindennap olyan ruhában jött be az irodába, hogy mindenki kikerekedett szemmel nézte, a főnök majdnem kirúgott miatta. – Sally vágott egy kelletlen grimaszt.

Sophie megpaskolta a kezét.

– Ne félj, engem a legkevésbé sem érdekel a főnököd, és semmilyen szempontból nem szeretném felkelteni az érdeklődését. Inkább arra hajtok majd, hogy észrevétlen maradjak, jó? És nem kell az

orrára kötnöd, hogy rokonok vagyunk, ha nem akarsz. A vezetéknevünk eltérő, és nem is hasonlítunk különösebben egymásra. Ő maga javasolta, hogy fordulj valami közvetítőügynökséghez, nem? Hitesd el vele, hogy pontosan ezt tetted, és akkor nem kell miattam tartanod a hátad.

Sally elgondolkodva rágcsálta az ajkát. Ez valóban jó megoldásnak tűnt, Cathy barátnője fiaskóját mégsem tudta feledni.

– És mi lesz Henryvel?

Sophie elmosolyodott.

– Ő a nap nagy részét úgyis átalussza, esténként pedig mindig hazamegyek majd. Sőt ki tudja, lehet, hogy napközben is el tudok szabadulni egyszer-kétszer, hogy ránézhessek.

– Szóval akkor komolyan gondoltad?

– Igen, komolyan.

Minél többet töprengett a dolgon Sophie, annál jobban tetszett neki az ötlet. Igen, megcsinálja! Gondoskodik róla, hogy Max Hamiltonnak feledhetetlen karácsonya legyen!

1. FEJEZET

– Mi az ördög...?

Max hirtelen megállt az előtérben, amikor megpillantotta a létrát, és a rajta ágaskodó fiatal, vörös hajú nőt, aki épp rögzíteni akart valamit a falon lógó festmény keretéhez.

A lány legalább annyira meglepődött, mint ő. Fojtott hangon felkiáltott, és ahogy feléje fordult, a létra megingott. A fiatal nő vadul hadonászni kezdett, aminek következtében végképp elveszítette az egyensúlyát, és a létra felborult. Max ösztönösen eldobta az aktatáskáját, és kinyújtott karral odaugrott, hogy elkapja, mielőtt a márványpadlóra esik. Helyette egyenesen az ő ölébe pottyant, és együtt zuhantak a földre.

Sophie hosszú másodpercekig nem szólt, nem mozdult. Próbálta összeszedni magát, és közben görcsösen azon töprengett, mihez kezdjen. Neveessen egy nagyot megkönnyebbülésében, hogy megúsza a kéz- és lábtörést a kemény márványon, vagy kezdjen mentegetőzni, és kérjen bocsánatot a munkaadójától, amiért egyenesen rázuhant.

Nos, ennyit arról az elképzeléséről, hogy Max Hamilton észre sem fogja venni!

A férfi bódító, citrusos-szantálfás illatú arcszesze sem sokat segített abban, hogy visszanyerje a lélekjelenlétét, ahogy az sem, hogy meleg lélegzete a halántékát súrolta. A hangja pedig ugyanolyan elemi erővel hatott rá, mint tegnap. Le is esett a létráról, amint meghallotta...

– A fenébe! – mormolta Max Hamilton. – Most aztán szereztem pár kék foltot a hátsó felemre.

Sophie arcának nagy részét beterítette hosszú, vörös sörénye, és a lány hálás is volt ezért a sorsnak, hiszen így legalább nem látszott égő orcája. Különben az egész testét elöntötte a forróság, ami érthető is, ha azt vesszük, hogy teljes hosszában Max Hamiltonon feküdt. De a legnagyobb gondot a fantáziája okozta, ugyanis nagyon jól el tudta képzelni a férfi hátsó felét, tekintve, hogy a nyáron látott róla képeket, melyek egy szál fürdőnadrágban ábrázolták.

– Hát maga kicsoda? És mit keres a lakásban? – érdeklődött ingerülten Max Hamilton, akit szemlátomást nem tett különösebben boldoggá, hogy Sophie ráesett.

A lány gyorsan lekászálódott róla, és felült mellette. A férfi most is legalább olyan fantasztikusan nézett ki, mint az összes képen, amit valaha látott róla. Leszámítva, hogy ez a mostani élő Max Hamilton meglehetősen morcos képpel nézett rá.

Dús és a kelleténél kicsivel hosszabb haja nemcsak egyszerűen sötét, hanem szinte már kékesfekete, állapította meg a lány. A szeme ragyogóan zöld, a pillái dúsak és hosszúak, a vonásai markánsak, szabályosak, mintha nem is hús-vér ember lenne, hanem egy neves szobrászművész alkotása.

Sophie elszakította a pillantását Max érzéki ajkától, és a szemébe nézett, de rájött, hogy ez nem volt jó ötlet, mert a smaragdzöld szempár azonnal megbabonázta. Még így is, hogy kissé barátságtalanul nézett rá.

Sophie felegyenesedett, és vett egy nagy levegőt. Aztán leporolta a farmerét, inkább zavarában, mint azért, mert ténylegesen poros lett volna. Majdnem az egész napot itt töltötte, szóval volt ideje megbizonyosodni róla, hogy Max Hamilton lakása makulátlanul tiszta. Nyilván remek házvezetőnője van, mert azt kevéssé tartotta valószínűnek Sophie, hogy maga a házigazda ragad porszívót és törlőrongyot, hogy tisztán tartsa a lakást.

Már akkor eltátotta a száját az álmélkodástól, amikor beengedték ide, a húszemeletes art deco épület tetőtéri lakosztályába. A berendezés lenyűgöző volt. Selyemtapéták és festmények a falakon, antik bútorok és olyan puha, vastag szőnyegek, hogy az az érzése támadt, ha rájuk lépett, mintha a felhőkön járna.

Az első félórán nem is csinált mást, csak sétálgatott. Felfedezőútra indult, és először körbejárta az egész lakást, amely nem volt kicsi. Volt benne vagy hat hálószoba, persze mind fürdőszobával, és kettőhöz még egy kis szalon is tartozott, nyilván ezek voltak a ház asszonyának meg az urának a

lakosztályai. Ezenkívül a lakás része volt még egy faburkolatú dolgozószoza, egy tizenkét személyes étkező és egy olyan konyha, hogy Sophie-nak a szeme-szája tátva maradt a csodálkozástól. Mit meg nem tett volna érte, hogy ilyen konyhája legyen! És akkor a medencéről meg a szaunáról még szó sem esett.

Sophie eddig legfeljebb azokban a lakberendezési magazinokban láthatott ilyet, amelyeket az orvosi meg fogorvosi várókban böngészett a sorára várva.

Most azonban kihúzta magát, és kicsit felvetette az állát, ahogy mindezek tulajdonosára letekintett.

– A nevem Sophie Carter.

Most Max Hamilton is felegyenesedett, és vigyorogva végigmérte.

– Nahát! Azt hittem, Annie-nek hívják.

– Nem, de én is árva vagyok! – vágott vissza ellenségesen a lány, akit bosszantott a vörös hajára és az alacsony termetére tett megjegyzés.

Persze aki egy méter kilencven is megvan, az könnyen gúnyolódik más magasságával.

– Őszinte részvétem – mondta Max, de Sophie mintha meg sem hallotta volna.

– Az irodája vett fel azzal a feladattal, hogy házhoz szállítsam magának a karácsonyt.

A lány csőrét még mindig piszkálta, hogy Max Hamilton tehernek érzi, hogy az ünnepeket a húgával és a kis unokahúgával kell töltenie. Nyilván fel sem éri ésszel, milyen szerencsés, hogy egyáltalán vannak rokonai.

– Igen, Sally említette, hogy felvett valakit. Szóval maga a kiválasztott.

Max csak fél füllel figyelt oda ma, amikor Sally tájékoztatta, hogy talált valakit, aki megszervezi neki és a húgáéknak az idej karácsonyt. Már bánta, hogy nem hallotta rendesen Sallyt, de éppen Cynthia Maitlanddel beszélt telefonon, aki sehogy sem tudott napirendre térni afölött, hogy Max még nem csatlakozik hozzá Aspenben.

Mellesleg Cynthiának nem ez volt az első hívása. A férfit határozottan zavarta, hogy Cynthia egyre kisajátítóbb és követelőzőbb. Max mindig is laza és futó viszonyoknak tekintette azt, ami köztük volt, a nő ellenben láthatóan az ellenkezőjében reménykedett, és kezdett elvárásokat támasztani vele meg a kapcsolatukkal szemben. Max pedig hálát adott az égnek, hogy hihető magyarázattal szolgálhat, miért kell végül is távol maradnia.

Pedig oda kellett volna figyelnie Sallyre, mert most fogalma sem volt, ki ez a törékeny, vörös hajú teremtés, és mit akar itt.

– Talán valami kifogása van ellenem?

A lány ellenségesen meresztette rá nagy, barna őzikeszemét.

Pedig alapvetően nem volt ellene semmi kifogása. Hogy is lett volna, ha egyszer Janice és Amy három nap múlva érkeznek a Heathrow-ra? Ugyanakkor ez a törékeny fiatal nő, aki tűzpiros pulóvert, farmert és bakancsot viselt, úgy nézett ki, mint aki most érettségizett. Igen, kifejezetten kislányos volt. Vállig érő, hullámos, vörös haja, szív formájú arca, melyen megannyi szeplő virított... Egyáltalán nem úgy festett, mint aki képes levezenyelni egy tökéletes karácsonyt.

Legalábbis Max nem ilyennek képzelte leendő alkalmazottját, amikor Sophie jelentette neki, hogy megtalálta a megfelelő embert.

– Ez most komoly? Az ügynökségnél nem volt senki más, aki vállalta volna?

Sophie Carter elmosolyodott, és ezzel önkéntelenül is az ajkára vont a Max Hamilton figyelmét. Az ajkára, mely mögül egy sor hibátlan, hófehér fog csillant elő. Az ajkára, amely egyetlen gondolatokat ébresztett a férfiban.

– Nem – felelte egyszerűen.

– De hát...

– Nézze, Mr. Hamilton, csak szólnia kell, és már itt sem vagyok. Ha nem akarja, hogy feldíszítsem a lakását az ünnepekre, és megfőzzem a karácsonyi vacsorát, csak egy szavába kerül, és elmegyek. De kérem, ne felejtse el, hogy a személyi titkára szabadságra utazott!

A lány kérdően vont a fel világosbarna szemöldökét.

Max egyelőre nem tudta volna megmondani, kedveli-e Sophie Cartert. Pontosabban a

viselkedését. De a lány valószínűleg szintén nem volt elragadtatva tőle, legalábbis erre lehetett következtetni kihívó hangjából és az ajkán játszó, gunyoros mosolyából.

Tény, hogy kutyaszorítóba került, és nem nagyon válogathat. Ezenkívül Sophie-t Sally hívta ide, és ő maga adott engedélyt rá, hogy a ház biztonsági szolgálata beeressze a lakásba, az otthona karácsonyi feldíszítése céljából.

És amint most körülnézett, meg kellett állapítania, hogy Sophie Carter egyáltalán nem vesztegette az időt. Az első szobában már ott állt a háromméteres karácsonyfa, igaz, még nem díszítette fel, a színes üveggömbök azonban már ott tornyosultak mellette dobozsámra.

A képkereteken pedig igazi magyalgallyak zöldelltek az elmaradhatatlan piros bogyoikkal. Sophie Carter nyilván ezeket tette fel, amikor ő belépett a lakásba, és megijesztette, mire a lány leesett a létráról.

– Összességében tetszik, amit eddig csinált – ismerte el. – Csak tudja... valamiért azt gondoltam, egy idősebb és tapasztaltabb személy vállalta a munkát.

– Jobb lett volna, ha az első mondat után elhallgat, Mr. Hamilton. Akkor, amikor még pozitív volt a mérlege.

A megvető mosoly kicsit szélesebb lett, és a szeplős arcon két gödröcske jelent meg kétoldalt. Max felsóhajtott.

– Komolyan? Pozitív volt a mérlegem?

– Nem, igazából nem. Valójában már indulni is mínuszról indult.

Max megrázta a fejét.

– Mondja, nem ismerjük mi egymást valahonnan?

Sophie Carter csengőn felkacagott.

– Ugyan, honnan ismerhetnénk?

– Olyan valószínűtlen, hogy már találkoztunk?

– Miért, maga szerint nem?

Sophie körbemutatott az elegáns, fényűző lakásban, aztán magára bökött.

Max megbűvölten követte keskeny kis kezének, hosszú ujjainak mozgását. A körmei ápoltak voltak, de rövidek, és erről a férfinak eszébe jutott, mennyire utálja azokat a hosszú, vörös műkarmokat, amelyek a hátába vájtak, amikor...

Persze ez egy teljességgel elfogadhatatlan gondolat abban az esetben, ha az ember épp először beszélget a frissen felvett háztartási segéderővel.

– Magának ez a szakmája, vagy csak egyfajta diákmunkaként vállalta a feladatot?

– A főiskolán kéthetes karácsonyi szünetünk van – vont vállat a lány.

– Főiskolára jár? – Akkor legalább tizennyolc éves, nem igaz? – Na és mit tanul?

– Vendéglátást és üzleti menedzsmentet – jött a kelletlen válasz.

– Ezek szerint ez a mostani mégiscsak afféle diákmunka. Egy lehetőség, amivel egy kis pénzt kereshet.

– Igen – ismerte el Sophie.

Max összevonta a szemöldökét.

– Na és csinált már ilyesmit? Úgy értem, van tapasztalata karácsonyok megszervezésével kapcsolatosan?

– Tömérdek, ne aggódjon – felelte szárazon a lány.

– És mondja csak, volt már...?

– Mr. Hamilton, igazán nem szeretnék tovább zavarni. Ha gondolja, hazamehetek, és holnap folytatom, amikor már nem lesz itthon, jó?

A férfit most már komolyan érdekelte, miért ilyen ellenséges vele ez a nő, akit életében most lát először. Legfőképpen, hogy megmentette egy igen súlyos sérüléstől, amikor alá ugrott, és elkapta. Bár talán felesleges is ezen töprengenie.

– Karácsonyig azért már nincs olyan sok idő – jegyezte meg rosszállóan.

– Igaz – ismerte el Sophie.

Csakhogy a Max Hamiltonból áradó tolakodó férfiasság egyre inkább zavarta. Már előző nap

is észrevette, hogy pusztán a hangja is megborzongatja az érzékeit. Azonnal gyűrött lepedők és összefonódott, izzadt testek jelentek meg a lelki szemei előtt.

Arra azonban tegnap még nem számított, hogy rogyadozni fog a térde, és remegni a keze, ha találkozik a férfival. Kezdte érteni, miért vesztette el Max mellett a józan eszét Cathy, Sallybarátnője. Még szerencse, hogy Sallyvel megállapodtak, miszerint hallgatnak a rokoni kapcsolatukról.

– Ez igaz, Mr. Hamilton. És ne felejtse el, hogy a számlát maga állja!

A férfi néhány másodpercig merőn bámult rá, majd így szólt:

– Tudja mit? Kezdjük előlről az ismerkedést! Lehetőleg egy pohár finom bor mellett. Mármost ha elég idős hozzá, hogy alkoholt igyon.

– Huszonnégy éves vagyok, Mr. Hamilton, úgyhogy már elég régóta hivatalosan is ihatok alkoholt – hangzott a bosszús válasz.

– Már huszonnégy? – Max komolyan elcsodálkozott. – Nem néz ki annyinak.

Kétkedően mustrálta Sophie-t.

– Maga sem úgy néz ki, mint egy olyan pasas, aki mással rendeztet karácsonyt a testvérének és a kis unokahúgának. Na de mint tudjuk, a látszat olykor csal – vágott vissza epésen a lány.

Aztán rögtön meg is bánta a szabadszájúságát, amikor a zöld szempár haragosan résnyire szűkült.

2. FEJEZET

– Most már tényleg érdekel, ki az ördög maga! – sziszegte Max Hamilton, és a hangja nemcsak parancsolón csattant, de kifejezetten fenyegetően visszhangzott az előszobában.

Sophie érezte, hogy ezúttal kicsit túllőtt a célon.

– Elnézését kérem, Mr. Hamilton! Udvariatlan voltam, ami egyáltalán nem helyénvaló. Sőt mondhatni megbocsáthatatlan.

Harapós modorát csak azzal tudta volna magyarázni, hogy a férfi túlságosan nagy hatással volt rá, de ezt ugyebár mégsem vallhatta be. Sallyvel rokonok, és ha ez kiderül, sokkal több forog kockán annál, hogy Hamilton kineveti és hazazavarja. Sally állása példának okáért. És az ötéves Amy boldog karácsonya.

– Úgy gondolom, most már aztán tényleg időszerű lesz meginnunk azt a pohár bort. Mindkettőnknek jól fog tenni – döntötte el Max Hamilton ellentmondást nem tűrő hangon.

Azzal hátralépett, és előremutatott a folyosó vége felé, jelezve a lánynak, hogy induljon.

Sophie csak habozva engedelmeskedett. Miután tett néhány lépést, azon morfondírozott, hogy vajon a férfi meggusztálja-e a hátsóját, amelyen neki köszönhetően egyetlen kék folt sem éktelenkedett.

Bizonyára nem. Hiszen egy perce még abban sem volt biztos, hogy Sophie elég idős ahhoz, hogy hivatalosan alkoholt fogyaszthasson. Ami pedig a külsejét meg a szellemességét illeti, a lány aligha fogható azokhoz a gyönyörű és nagyvilági nőkhöz, akikkel Max mutatkozni szokott...

De mit számít ez?

Csak mert Max Hamilton a legvonzóbb férfi, akivel valaha találkozott, Sophie egészen biztosan nem fog beállni azon nők sorába, akik az elmúlt tíz évben menthetetlenül beleszerettek ebbe a dúsgazdag aranyifjúba.

Mert Max Hamilton igenis az. Javíthatatlan szoknyavadász, egy playboy, akinek fontosabb a síelés meg az, hogy a gazdag barátaival szórakozzon, mint hogy a rokonaival töltsen a karácsonyt. Márpedig Sophie értékrendje szerint ez egy komoly hiányosság volt, úgy ám!

A konyhaajtóban megállt, és előreengedte a férfit, aki egyenesen a nagy, amerikai rozsdamentes acél hűtőszekrényhez sétált.

– Vezetnie kell ma este?

– Nem. Tömegközlekedéssel megyek haza – mosolygott a lány.

– És kér egy pohár fehérbort?

– Persze, miért is ne?

Max egy ragadozó kecsességével mozgott a konyhában. Sophie éppolyan elbűvölőnek találta a ruganyos mozdulatait is, mint a hangját, és minden mást is rajta. A méretre szabott, sötétszürke öltönyben hosszúnak tűnt a lába, a zakó pedig előnyösen hangsúlyozta széles vállát. A haja elől a homlokába hullt, hátul pedig az inge gallérjára göndörödött.

Sophie le sem tudta róla venni a szemét, pedig a konyhán is lett volna mit néznie. A poharakkal és a borospalackkal ügyeskedő Max Hamilton azonban minden figyelmét lekötötte.

Általában véve nem rajongott a hipermodern konyhákért, ezzel az eggyel azonban kivételt tett. Nagyon tetszettek neki a fényes, fekete szekrények és a sötétszürke márvány munkalapok. A konyhasziget egyetlen darab, szintén szürke, nagy márványtömbből készült. Mellette volt a sikkos reggelizőpult a magas székekkel. Minden elképzelhető konyhai segédeszköz megtalálható volt itt, és minden csillogó rozsdamentes acélból készült, beleértve a hatalmas tűzhelyet is, amely szinte az egyik falfelület felét elfoglalta.

Micsoda konyha!

Minden séf valami ilyesmiről álmodik. Ami azt illeti, Sophie sem volt ezalól kivétel.

Ha szerencséje van, és a házigazda nem rúgja ki most mindjárt, akkor abban a megtiszteltetésben

lehet része, hogy megfőzheti az ünnepi vacsorát karácsonykor ebben a gyönyörű konyhában.

– Sophie?

A lány felnézett, és látta, hogy Max Hamilton őt nézi. Várakozón.

Kitöltött két pohár bort, és a reggelizőpultra állította a poharakat. Nyilván arra várt, hogy Sophie odamenjen, ám őt annyira lenyűgözte a konyha, hogy csak állt ott, mint aki odagyökerezett.

– Bocsánat. Kicsit elbáméskodtam – motyogta, azzal odalépett a pulthoz, és felmászott az egyik magas székre.

Tudta, hogy nem nyújt valami elegáns látványt. Ha egy nő százhatvan centi sincsen, nem képes méltóságteljesen helyet foglalni egy bárszéken.

Max Hamilton ellenben a százkilencven centijével nagyon is képes volt erre. Ivott egy korty bort, aztán a pohara pereme fölött a lányra sandított.

– Nem túl öreg ahhoz, hogy főiskolára járjon?

A kérdés annyira váratlanul érte, hogy Sophie félrenyelte a bort, és köhögni kezdett.

– Jövök! Segítetek!

A férfi lecsusszant a székéről, megkerülte a pultot, és jó alaposan hátba verte, mire a lány ijedtében kiköpte azt a bort, ami még a szájában volt. Aztán haragosan Maxre meredt. El tudta képzelni, hogy nézhet ki kivörösödve, az erőlködéstől könnyes szemmel, miközben az orrából csöpög a cigányútra ment bor maradéka.

– Nem igazán tudom, hálával tartozom-e magának ezért, vagy sem – zihálta két köhögőroham között.

– Csak segíteni akartam.

A férfi a megbánás legcsekélyebb jele nélkül elvigyorodott, majd előhúzott egy hófehér textil zsebkendőt, és egy lendületes mozdulattal lovagiasan felkínálta.

Sophie ugyan motyogott valamit a bajusza alatt, de aztán elfogadta, megtörölte könnyes szemét, végezetül pedig jó hangosan belefújta az orrát.

– Tessék? Mondott valamit?

– Csak annyit, hogy jól meglettem volna a segítsége nélkül is. – Sophie szeme még mindig dühösen villogott.

– Jobb szeretné, ha legközelebb hagynám megfulladni?

Max ezúttal uralkodott magán, nem vigyorodott el, hanem visszasétált a pult túloldalára, és leült. Ártatlan ábrázattal pislogott a lányra.

– Jobb szeretném, ha... Ó, tudja mit? Felejtse el! Az előbb még kiskorúnak tartott! Most meg azzal jön, hogy túlkoros vagyok a fősulihoz. Honnan tudja, hogy nem másoddiplomás képzésben veszek részt? – Sophie zsebre dugta a zsebkendőt, és hozzátette: – Kimosom, és visszakapja, ne aggódjon!

– Miért? Másoddiplomás képzésben vesz részt?

3. FEJEZET

Maxet magát is meglepte, de remekül szórakozott Sophie társaságában. Ez a lány aztán csöppet sem volt unalmas – ellentétben a nőekkel, akikkel randizni szokott, mert ők gyakran untatták. Meg kellett állapítania, hogy bármilyen szép és kívánatos egy nő, bármilyen ügyes az ágyban, attól még lehet, hogy teljesen érdektelen mint beszélgetőpartner. Időnként annyira elálmosodott mellettük, hogy gondot jelentett nyitva tartani a szemét.

Sophie Carter ellenben nem egy klasszikus szépség, viszont kétségtelenül egyéniség. És határozottan bájos. Hibátlan bőre selymesen fénylik, vörös hajzuhataga pedig – aminek színben ütnie kellett volna a piros pulóverét, valamiért mégsem ütötte – egyenesen káprázatos. Ennél már csak a nagy, barna őzike szemét találta vonzóbbnak Max. Na meg a telt, érzéki ajkát...

Ördög és pokol! Hiszen ez a nő csak azért van itt, hogy Janice és a kis Amy jól érezzék magukat nála karácsonykor. Amit nem is lesz olyan könnyű elérni, tekintve, hogy a húga és a sógora épp azzal voltak elfoglalva, hogy kígyót-békát kiabáltak egymásra.

Max nem szeretett volna belefolyjni a vitájukba, és kiállni bárki mellett, mondván, hogy a másik a hibás. Tapasztalatból tudta, milyen temperamentumos és indulatos teremtés a testvére. Kamaszként gyakran sietett lovagiasan Janice segítségére, és aztán ő volt az, akinek a bedagadt szemét vagy a felhasadt száját kellett borogatnia, miközben a húga már réges-rég kibékült a választottjával.

– Nem. Csak idén szeptemberben iratkoztam be a főiskolára – magyarázta Sophie.

– És előtte mit csinált?

A lány felemelte a tekintetét, és látszott, hogy nem nagyon örül a kérdésnek.

– Van ennek valami köze ahhoz, amit most csinállok?

Nem, nincsen. Max azonban észrevette, hogy Sophie Carternek titkai vannak. Talán házasságban élt, de elvált, hogy megvalósítsa önmagát. Vagy előbb dolgoznia kellett, hogy összehozza a pénzt a tanulmányaira. Vagy...

– Talán inkább magának kellene többet beszélnie a testvéréről és az unokahúgáról, hogy könnyebben választhassak ajándékot a számukra, ha holnap bemegyek a városba.

A köhögőrohamtól még mindig kicsit piros volt a szeme meg az orra, és az ajka is duzzadtnak tűnt. Max megbabonázva bámulta.

– Mr. Hamilton?

– Szólítson Maxnek! – ajánlotta fel kissé összezavarodva a férfi.

– Jobb szeretném, ha hangsúlyozottan munkajellegű maradna a kapcsolatunk – jelentette ki a lány.

Max éppen az ellenkezőjében reménykedett, és ezt immár nem is nagyon tagadta, legalábbis önmaga előtt nem. Sophie Carter valósággal megbabonázta.

Mi lehet ez? Egyfajta védekezési reflex, miután rájött, hogy Cynthia Maitlandnek már elvárásai vannak, szóval ideje tőle megszabadulni?

Könnyen meglehet. Bár Max nemigen hitte.

Mint milliárdos pontosan tudta, hogy a nők szemében dollárjelek kezdenek világítani abban a pillanatban, ahogy felismerik. És ez határozottan bosszantotta.

Ám Sophie Carter szépséges szemében nem látott sem izgalmat, sem csodálatot, kizárólag ellenszenvet. Vajon ez általában véve a férfinemnek szól, vagy személy szerint neki? De mi tett, hogy máris kivívta a lány ellenérzéseit? És egyáltalán, miért érdekli ennyire, mi a véleménye róla Sophie Carternek?

Vállat vont.

– Janice imádja a selyemsálakat. Amy pedig nagy lórajongó. Jobban szereti őket, mint a babákat, legalábbis, amikor utoljára beszélünk, még jobban szerette.

– Hogy néz ki a húga?

– Ugyanaz a típus, mint én. Magas, fekete hajú, zöld szemű. Csak sokkal szebb – tette hozzá önironikusan.

Sophie tüstént lesütötte a szemét, hogy ne kelljen ránéznie. Mert még kicsúszott volna a száján, hogy Max is szép, természetesen a maga férfias módján. Tipikus csúcsragadozó, nemcsak jóképű, hanem a méretre szabott öltöny tanúsága szerint igen jó testfelépítésű is.

Ó, igen! Max Hamilton kifejezetten szép férfi. Igazi alfa-hím.

Vagyis egyértelműen más kategóriába tartozik, mint ő, Sophie.

Amikor aztán Cathy szánalmas felsülése is az emlékezetébe villant, tudta, muszáj lesz észhez térnie, legalábbis, amíg a férfi a közelében tartózkodik.

– Azt hiszem, ideje mennem. Nem akarom megzavarni a ma esti terveit.

– Nincs semmi különösebb tervem ma estére. És magának?

A lány homloka ráncba szaladt.

– Igazán nem szeretnék udvariatlannak tűnni, Mr. Hamilton, de nem hinném, hogy ehhez sok köze lenne.

Mint ahogy az sem tartozik a férfira, hogy négy éve azért hagyta abba az épp csak elkezdett főiskolai tanulmányait, mert a súlyos beteg édesanyját kellett ápolnia.

Igaza van, ismerte el magában Max. Tényleg nincs hozzá köze. Ennek ellenére érdekelte a dolog. Ki akarta deríteni, van-e valakije a lánynak.

– Most már tényleg mennem kell – állt fel Sophie.

Max is felemelkedett.

– Még meg sem itta a borát – bökött a lány poharára.

Sophie elmosolyodott.

– Szándékosan – ismerte el. – Bár nem kell vezetnem, jobbnak láttam lemondani az alkoholról. Remélem, nem haragszik.

De igen, Max haragudott egy kicsit. Mivelhogy nagyon élvezte a beszélgetést a fölöttébb szabadszájú és szabad szellemű Sophie Carterrel. A legtöbb nő annyira kiszámítható volt, mint egy egyszerű összeadás, Max úgy olvasott a gondolataikban, mint egy nyitott könyvben. Nyilvánvaló volt például, hogy érdeklődnek iránta. És az, hogy mit akarnak tőle. A többséget mindenekelőtt a bankszámlája izgatta. A jelenlegi barátnője, Cynthia ellenben elköteleződésre vágyott.

Ezt a lányt viszont a jelek szerint egyáltalán nem érdekli a számlaegyenlege. Sőt talán épp a vagyona miatt ennyire ellenséges vele. Kész rejtély volt a férfi számára. Alig várta, hogy többet megtudhasson róla – elég rég fordult elő utoljára, hogy valaki ennyire felkeltette az érdeklődését.

És ez a furcsa lány itt fogja tölteni nála a karácsonyig hátralévő idő nagy részét. Sőt talán a...

– Mondja csak, maga lesz a karácsonyi szakácsnőnk is?

– Igen – biccentett Sophie. – A hozzávalókat már megrendeltem, a szállítmány még a vendégek pénteki érkezése előtt megjön. De ha nem akarja, hogy én főzzek, természetesen kereshet más...

– Nem, semmi kifogásom maga ellen! – vágta rá sietve a férfi. – De hogyhogy nem otthon karácsonyozik? Nincs családja? Nincsenek barátai?

– Hiszen már megmondtam, hogy árva vagyok – hangzott a csúfondáros válasz.

Persze Max nem egészen ezt kérdezte. Azon kapta magát, hogy kifejezetten várja az ünnepeket. Egész biztosan különleges napokat fog eltölteni ennek a furcsa lánynak a társaságában.

A karácsony régóta csak egy olyan nap volt számára, mint az összes többi, de talán ez most más lesz...

4. FEJEZET

– Segíthetek?

Sophie kis híján mindent kiejtett a kezéből Max Hamilton ajtaja előtt, amikor a jól ismert hangot meghallotta. Egész délután vásárolni volt a férfi hitelkártyájával, és egyáltalán nem számított rá, hogy amikor hazaér, Maxet már otthon találja.

– Mi az? Felvásárolta az egész játékboltot? Vagy azért a felét otthagytá? – csúfolódott Max, miközben elvett tőle három papírzacskót.

Valószínűleg jó ideje otthon volt már, mert átöltözött. Öltöny helyett farmert viselt kasmírpulóverrel, és ha lehet, ez az öltözék még jobban állt neki.

– Az utóbbi – vetette oda harapósan Sophie, majd becipelte a maradék szatyrot az elegáns, a krémszínűtől a közép barnáig sokféle barna árnyalatot felvonultató nappaliba.

Időközben ide is került egy háromméteres karácsonyfa, még hozzá a kandalló mellé, és már fel is volt díszítve. Üveggömbök és fényfüzerek csillogtak rajta.

– Csak nem azért jött hamarabb haza, hogy segítsen csomagolni? – érdeklődött kicsit gúnyosan a lány.

– De igen. Hogy őszinte legyek, pontosan azért.

Sophie ideges lett. Valójában egyáltalán nem gondolta komolyan a javaslatát, inkább az volt a célja, hogy elijessze vele a férfit.

– Valóban?

– Persze. Maga már úgyis rengeteget dolgozott, miért ne segíthetnék egy kicsit?

Max a karácsonyfa felé intett a fejével, melyen az illatos, zöld ágak között csillogó piros és arany színű gömbök bújtak meg, az ágak csúcsain meg a fényfüzerek apró lámpái pislákolnak. A fa tetején egy sárgaréz angyal trónolt.

Az előszobában álló másik fát szintén feldíszítette Sophie, csak azt piros-ezüst színben, és egy ezüstcsillagot rakott a fa csúcsára.

– El kell ismernem, hogy nagyon szép munkát végzett ma – biccentett elismerően a férfi. – Miért ne segíthetnék magának legalább a csomagolásban, ha már egész nap vásárolni volt?

Sophie az ajkába harapott. Az iménti javaslatát valójában csak tréfának szánta. Ha valamihez nem volt kedve, hát ahhoz biztosan nem, hogy órák hosszat üljön itt Max Hamiltonnal, és együtt csomagolják az ajándékokat.

Annak idején mindig az édesanyjával csomagolt, és nagyon jól szórakozott. Amikor Sophie elég idős lett hozzá, még egy-egy pohár bort is elkortyoltak beszélgetés és díszcsomagolás közben. Egyszóval ez számára egy bensőséges valami volt, és nem szívesen keveredett volna ilyen helyzetbe egy férfival, aki határozottan feszültté tette.

Max nem tudott betelni a lány öltözetével. Sophie ugyanis fehér szőrmegalléros piros kabátot viselt, hozzá szintén prémszegélyes kesztyűt és csizmát. Úgy nézett ki, mint egy aranyos kis Télányó.

Persze nem volt túl jó ötlet további teret adni a vonzalmának, hiszen már így is sokkal jobban érdekelte Sophie, mint az illendő lett volna.

El kellett ismernie, hogy a fiatal nő remek munkát végzett, igazi, hamisítatlan karácsonyi hangulatot teremtett a lakásában. Olyan fenyőillat fogadta, amikor belépett az ajtón, mintha északra látogatott volna egy fenyőerdőbe. A díszek vidámak voltak anélkül, hogy harsányak és ízléstelenek lettek volna, a fényfüzerek izzói gondoskodtak az ünnepi díszkivilágításról. Mindenütt bogycsokorok magyalágak tűntek fel, az egyik fotel karfáján pedig három óriási gyapjúzokni várta, hogy karácsony éjjelén megteljen ajándékokkal Janice, Amy és nyilván Max számára.

És még a zsebkendőjét is visszahozta a lány, még hozzá kimosva és kivasalva.

– Azért fizet, hogy mindent megcsináljak karácsonyra, és ebbe a mindenbe Janice meg Amy

ajándékainak becsomagolása is benne foglaltatik.

Maxet valamiért bosszantotta, hogy Sophie éppen most hozta szóba a fizetséget.

– Janice és Amy ajándékai? Hát én semmit sem kapok?

Sophie szeme tágra nyílt az elképedéstől.

– Önmagát is meg akarja ajándékozni?

– Nem, én arra céloztam, hogy esetleg maga lep meg valamivel. – A férfi ajka gunyoros mosolyra húzódott.

– Ez most komoly? Miért kellene nekem bármivel is...? Nagyon vicces, Mr. Hamilton. Máris halálra nevettem magam.

Letette a tömérdek bevásárlózacskót a kanapéra, mellé ejtette a csomagolópapír-tekerceket és a díszmasnikat, majd megfordult.

Max közben eltöprengett rajta, vajon mivel ajándékozhatná meg őt Sophie Carter. A nőktől általában szép, márkás ingeket kapott, vagy drága arcszeszt, esetleg egy különleges pulóvert. De Sophie főiskolás, nincs valami sok pénze, szóval inkább valami személyes holmi mellett döntene, ami nem kerül sokba. Esetleg...

A pokolba is! Már megint ezen a lányon töri a fejét? Egész nap órá gondolt, és ezen sürgősen változtatnia kell, különben...

Sally elutazott Kanadába, és a rendkívül rátermett személyi asszisztense nélkül különösen zaklatottan teltek a napok az irodában. Max mégis arra pocsékolta a drága idejét, hogy egy tűzvörös hajú ifjú hölgyre gondolt. Akiről nem tudott semmit, csak azt, hogy árva, huszonnégy éves, valamint hogy vendéglátást és üzleti menedzsmentet tanul a főiskolán. Arról még mindig fogalma sem volt, van-e férfi az életében. Bár az a tény, hogy egyik napról a másikra vállalta, hogy karácsony első napján vacsorát főz neki és a családjának, arra engedett következtetni, hogy pillanatnyilag nincs senkije.

Max immáron tíz éve síelni járt minden karácsonykor. Egészen pontosan azóta, hogy Janice hozzáment Tomhoz, és Amerikába költözött. És szeretett síelni. Néha még egy-egy barátnőt is magával vitt, de azért nem mindig. Jobb szeretett egyedül pihenni, messze a munka zajától és minden ismerőstől.

Szegény Sophie Carternek a jelek szerint nincs sok választása, hogyan töltsse az ünnepeket. Valószínűleg ajándékot sem kap, mert nincs kitől. Bár talán a barátai meglepik valami aprósággal...

A férfit hatalmába kerítette a lelkifurdalás, amikor a nagy halom ajándéokra pillantott, amit Sophie a húgának és Amynek vett. Persze tudta, hogy emiatt nem kell büntudatot éreznie, hiszen nem ő a felelős a társadalmi igazságtalanságokért, továbbá azért sem, hogy minden szegény ördögnek szép karácsonya legyen.

Semmi közöm hozzá, emlékeztette magát.

Max tizennyolc éves volt, a húga pedig tizenhat, amikor a karácsonyi ajándékvásárlásból hazatérő szüleit halálra gázolta egy részeg sofőr. A rákövetkező években Max kizárólag Janice kedvéért kerített nagy feneket a karácsonynak, de miután a húga férjhez ment, és New Yorkba költözött, örült, hogy mostantól egy gonddal kevesebb.

Ami pedig az idej karácsonyt illeti, csak annyi energiát tesz bele, amennyit feltétlenül szükséges.

– Igaza van, ez tényleg pokolian vicces – mordult egyet. – Tegnap azt mondta, hogy tömegközlekedéssel jár, nem? Nos, akkor szerintem siessen haza, mert lassan beesteledik! Az ajándékokat holnap is becsomagolhatja.

Sophie-nak halvány lila gőze sem volt róla, min töprengett a férfi ilyen sokáig, de az arckifejezéséből ítélve nem lehetett nagyon kellemes dolog. Nyilvánvalóan már el is felejtette az előző ajánlatát, hogy csomagoljanak együtt ajándékokat.

– Jó – mondta kurtán, mintha a legkevésbé sem zavarná, hogy Max gyakorlatilag kihajította a házából. – Volna kedves ráírni a húga és az unokahúga nevét kézírással vagy tucatnyi névkártyára, hogy aztán ráragaszthassam őket a kész csomagokra?

– Persze – biccentett kimerően Max, aki hirtelen visszaváltozott egy nagyvállalat morcos elnök-vezérigazgatójává. Ugyanazzá a nemtörődöm, arrogáns milliárdossá, aki mindig is volt.

– Akkor én most... – kezdte Sophie, de a következő pillanatban megszólalt a férfi mobilja. – Vegye csak fel nyugodtan, megvárom!

Max kihúzta a telefonját a zsebéből, és fogadta a hívást.

Sophie kellemetlen helyzetbe került, nem tudta eldönteni, menjen-e vagy maradjon. Udvariatlanság lett volna kihallgatni a telefonbeszélgetést, ugyanakkor azonban udvariatlanság lett volna búcsú nélkül lelépni is. Másrészről viszont Max láthatóan teljesen megfélemlített róla, és az sem túl udvarias, de nem ám! Szóval ha a férfi nem ügyel a társasági érintkezés szabályaira, akkor neki miért kellene?

Mellesleg a férfi meglehetősen gorombán beszélt azzal a szegény ördöggel, aki felhívta.

– Ezt már megbeszéltük párszor, Cynthia, és a válaszom továbbra is nem.

Cynthia?

– Nem, nem jöhetsz át ma este, hogy újra megbeszéljük! – csattant fel élesen Max. – Hogy miért? Egyszerű az oka. Azért, mert már van nálam valaki.

Ez a valaki csak nem én vagyok? – futott át Sophie fején. Hogy mondhat ilyet? Hiszen ő kizárólag munkaügyben tartózkodik itt, Max meg azt sejteti, hogy közük van egymáshoz.

– Nézd, Cynthia, én már kezdem unni, hogy folyton zaklatsz. Isten veled! Vigyázz magadra!

Azzal a férfi bontotta a vonalat, majd zsebre dugta a készüléket.

– Na mi az? – meredt kihívón Sophie-ra, és a homloka haragosan ráncba szaladt, a szeme pedig villámokat szórt.

– Hogyhogy mi az? – adta az ártatlant a lány, aki a világért sem akarta magára vonni a férfi haragját, mint az a szerencsétlen Cynthia tette, akivel az imént rendkívül megalázó módon szakítottak.

Max Hamiltont azonban nem tévesztette meg az ártatlan arckifejezés. Megvetően elhúzta a száját.

– Magának mindig mindenről megvan a véleménye, amit nem is nagyon szokott véka alá rejteni. Ehhez a témához miért nem szól hozzá?

Egyértelműen veszekedni akart, Sophie azonban nem sétált be a csapdába.

– Nincs jogom hozzá, hogy ítélkezzem maga fölött, Mr. Hamilton – vonogatta a vállát.

– Tegnap sem volt joga hozzá, ez mégsem akadályozta meg semmiben.

Ebben persze tökéletesen igaza volt, Sophie mégsem bánt meg semmit, mert Max Hamiltonnak egyelőre nem sikerült bizonyítana, hogy elsőre tévesen ítélte meg. A lánynak most is ugyanaz volt róla a véleménye, mint két napja, amikor kihallgatta a Sallyvel folytatott beszélgetését. Nevezetesen, hogy önző és nagyképű alak, aki túlságosan nagy fontosságot tulajdonít a saját személyének.

Ebben az iménti telefonbeszélgetés a férfi és a szegény Cynthia között csak megerősítette.

– Szeretném megtartani magamnak a véleményemet, ha szabad, Mr. Hamilton.

A férfi zöld szeme résnyire szűkült.

– Egyszer már megkértem, hogy szólítson Maxnek.

– Én viszont erre nem mondtam, mert szeretném, ha a megszólítással is jeleznénk, hogy kizárólag munkakapcsolat van köztünk.

Max ingerülten a hajába túrt. Dühös volt, de a haragja igazából nem Sophie-nak szólt, hanem Cynthia-nak. Cynthia-nak, aki egyszerűen képtelen megérteni, hogy ennyi volt. Legfeljebb ha háromszor-négyszer randiztak, és merő véletlen volt, hogy a nő ugyanabban a síparadicsomban foglalt szállást magának. Legalábbis Max egészen tegnapig ezt hitte. Míg Cynthia el nem szólta magát az egyik panaszos telefonhívása során. Maxnek tiszta volt a lelkiismerete, ő soha senkinek nem mondott olyasmit, hogy hosszú távra tervez. Sőt. Ennek éppenséggel az ellenkezőjét szerette hangsúlyozni.

Miss Carter megvető arckifejezése azonban azt mutatta, hogy ő nagyon másként látja ezt a dolgot. És Max valamiért úgy érezte, muszáj kimagyaráznia magát.

– Az ég szerelmére, hiszen nálam fogja tölteni a karácsonyt! Tényleg ragaszkodik a szertartásos Mr. Hamilton és Miss Carter megszólításhoz?

– Nem hiszem, hogy olyan sokat találkoznánk, hiszen én elsősorban a konyhában leszek. A lakás többi része az önké – felelte talpraesetten Sophie.

Maxnek valamiért nem tetszett az ötlet, hogy a lány felszolgálja nekik a vacsorát, majd eltűnik a konyhában, ahol sebtében eszik néhány falatot. Azt sem tudta elképzelni, hogy a húga szó nélkül tudomásul veszi ezt. Mióta Amerikában lakott, Janice-re már sokkal kevésbé volt jellemző a brit visszafogottság, mint azelőtt. Kedvesebb és nyitottabb lett, sokkal kedvesebb és nyitottabb, mint a bátyja.

– Ezt majd meglátjuk – mondta Max, mert úgy döntött, hogy ma estére már pont eleget vitatkozott.

Legfőképpen a Cynthiával folytatott szóváltása hagyott rossz szájízt maga után.

A beszélgetés valószínűleg megerősítette Sophie Cartert abban a meggyőződésében, hogy ő egy önző alak. Már ha lehetett még fokozni az iránta való ellenérzéseit.